

OBEZNĚ

Jméno, přezdívk: Eugen „Evžen“ Liška

Datum narození: 26. 1. 1981

Střediskovým vůdcem: 2007-2010

SKAUT

Proč, jak a kdy jsem začal chodit do skauta:

Proč? Foglarovy knihy a romantické vzpomínky mé matky na tábor v osmašedesátém roce udělaly svoje. Jak? Tuším, že cesta do Lumtura vedla skrz sakristii kostela sv. Anny na Žižkově. Kdy? Ve své fantazii už za „totáče,“ ale fakticky až začátkem roku 1991.

Vzpomínka na první tábor:

Moje sestra prodělala v červnu 91 mor, neštovice či něco podobného bestiálně nakažlivého, tudíž jsem kvůli nařízenému pobytu v karanténě směl přijet na tábor až s týdenním zpožděním. Ten slavný den však nakonec nadešel a já jsem se jednoho velmi časného rána ocitl na tábořišti ve Velběhách. Můj řidič a otec v jedné osobě byl poněkud zneklidněn faktem, že v tuhle hodinu v táboře nenašel žádného dospělého vedoucího – pouze zlověstný vzkaz zapíchnutý nožem do stožáru. A k tomu navíc jediný bdělý člověk, který byl k dispozici, mlčel jako zařezaný a na otcovy dotazy jen bezmocně koulel očima. Ten nešťastník totiž držel orlí pero mlčení, pro což však můj starostlivý tatík měl jen pramalé pochopení, a tak to chvíli vypadalo, že první ráno na táboře bude zároveň také moje poslední.

Historka, co se odehrála po večerce:

V LumturoMagazeenu z 2005 čteme vyprávění o přepadu tábora tak, jak jej zapsali sami přepadající, kteří místo obvyklého plazení se mlázím a kopřivami zvolili poněkud netradiční entrée: *„Noc byla tmavá. Na krátkým rovným úseku popoháníme koně, abychom v táboře udělali pořádnéj zmatek. Koně si odfrknou, od nozder jde pára, naberou rychlost, najednou rána a něco tmavýho odletí na dva metry daleko od plece nejrychlejšího vraníka...“* Ano, to „něco tmavého“ jsem byl já. Kdo tuhle starou dobrou historku nezná, tomu ji rád převyprávím ve své verzi.

Oblíbená skautská píseň:

Skautské písně jsou pěkné, ale z praktického hlediska jsou mi milejší písně nábožné, protože ty dokáží zastavit déšť a rozehnat mraky – což se na několika táborech experimentálně potvrdilo!

Oblíbené táborové jídlo:

Na táboře je mj. skvělé to, že tam chutná všechno! (Teda snad kromě nudlí s mákem, ale ty už naštěstí nikdo nepamatuje.)

VŮDCE

Jak se to stalo, že jsem začal vést středisko:

Jakub S. mne o to požádal. Neměl jsem sílu vzdorovat, všechnu jsem ji vyčerpал, když jsem několik let před tím odmítal převzít vedení oddílu. Neunikl jsem ani oddílu ani středisku a jsem tomu ze srdce rád!

Čeho jsem se bál:

Jelikož si rozumím podstatně lépe s písmenky, než s číslicemi, bál jsem se, že bude nějaký malér s hospodařením. (Nakonec skutečně trochu byl, ale středisko to šťastně přestálo hlavně díky naší drahé hospodářce Máje B.) A snad jsem se taky bál, že mne to nebude až tak bavit, když už zároveň nebudu aktivní u oddílu. (I to se v malé míře potvrdilo).

Čeho jsem se nebál:

Nebál jsem se vlka nic! A taky jsem se nebál, že mi nebe spadne na hlavu. Ani do lesa jsem se nebál. A kupodivu ani toho, že bych mohl středisko „pohřbít“. Po tom všem, co za sedmdesát let prožilo, má, myslím, mimořádně tuhý kořínek.

Co se mi povedlo:

Předat středisko (o tom více níže) a ukončit „projekt“ Prknovka. (Zdaleka jsem to neukončil já, celé se to tak nějak zhroutilo vlastní vahou, ale já jsem byl u toho – ještě několik dalších let po tom, co jsem středisko předal.)

Na co nejraději vzpomínám:

Mám si vybrat jednu konkrétní událost či člověka? Do toho se mi nechce, protože bych tím pádem musel být nespravedlivý k mnoha jiným. Spokojím se tedy s obecným konstatováním, že kapacita mé skautské paměti je bohudíky naplněná a já se těším, až si prohlížením jejího obsahu budu zpříjemňovat stáří. (Teď už jen, aby mi ji Alzheimer do té doby nevyresetoval.)

Jak jsem vybíral nástupce:

Řekl bych, že stejně jako mnoho jiných vůdců. Chvilí to vypadalo na průšvih, pak to dopadlo dobře. Pro ilustraci přikládám ukázkou ze svého deníku vážící se k zásadní poradě o budoucnosti střediska v kavárně na Vinohradech z ledna 2010: *„Když jsme seděli včera v těžkém mlčení u stolu a Synátor s Andy a Lucií hleděli zaraženě do desky stolu poté, co každý z nich krátce a stroze odmítl převzít vedení střediska, měl jsem do toho stolu praštit, poslat je někam a odejít. Anebo co hůř, uraženě prohlásit, že to teda budu dělat dál.“* Historie toho večera však přes všechny nástrahy přece jen dospěla ke šťastnému konci: *„Zůstali jsme a mluvili jsme spolu, dlouho a opatrně a nakonec to skutečně k naší velké úlevě dopadlo tak, jak jsme si to s Májou naplánovali.“*

SOUČASNOST

Jak moc jsem ve styku se střediskem:

Odebírám hromadnou elektronickou poštu (všechnu ji ovšem nečtu). Jinak jsem v kontaktu s několika minulými, současnými a kdo ví, třeba i budoucími členy.

Do jaké míry sleduji střediskové dění:

Asi takhle... *(Evžen přestává psát a roztahuje svoji širokou skautskou náruč, aby názorně demonstroval míru přiměřeně vrchovatou)*

BUDOUCNOST

Co bych popřál/středisku do příštích sedmdesáti let:

Co se přeje vitálnímu sedmdesátníkovi? Hlavně to zdravíčko!!!